

Redmire Pool: levend antiek

Ik denk dat er maar weinig karpervissers bestaan die nog nooit van Redmire Pool gehoord hebben. Het kleine watertje in Engeland waar het voor ons, moderne karpervissers, allemaal begonnen is. Hier werd geschiedenis geschreven, maar ook zagen hier verschillende ‘moderne’ materialen en technieken het levenslicht. Denk aan echte karperehengels, beetverklikkers, grote schepnetten enzovoorts...

Redmire Pool
anno nu...

Misschien leuk om eens te horen hoe het er anno 2018 voorstaat met het water en zijn bewoners. Maar misschien nog leuker om te horen hoe ik vorig jaar dankzij een toevallige ontmoeting, in nota bene Frankrijk, op het spoor kwam van onvervalste Redmire karpers die in rechte lijn afstammen van de oorspronkelijke vissen van het water. Karpers die, zoals de meesten wel weten, op hun beurt weer stammen uit ons eigen kikkerlandje. Omdat ik hierover ga uitweiden is het wellicht nuttig om eerst nog even een kleine duik in het verleden maken en te kijken hoe het ook alweer zat met het fameuze water in die eerste dagen van het moderne karpervissen.

Redmire karpers in een kleine achtertuin.

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Ergens in de 17e eeuw werd er in een kleine vallei in Herefordshire een dam geconstrueerd in het riviertje de Garron. Zo ontstond een klein stuwmeertje van drie acres wat neerkomt op 1,2 ha. Het watertje dat pas eeuwen later de naam Redmire kreeg, vanwege de roodgekleurde grond in het meer en omliggende streek, lag op een landgoed genaamd Bernithan Court. Vandaar dat het water eerst bekend stond als Bernithan Pool. Van de eerste honderden jaren is eigenlijk weinig bekend. Ongetwijfeld zat er wat vis, maar dat waren zeker geen karpers. Het landgoed kreeg gedurende zijn bestaan met verschil-

lende eigenaren te maken en ergens rond 1930 verscheen er een zekere Kolonel Barnardiston op het toneel. Hij en zijn vrouw werden de nieuwe eigenaren van het landgoed en dus ook van het meer. De kolonel hield blijkbaar van forelvissen want een van de eerste dingen die hij deed was het uitzetten van forel. Helaas voor hem leende het water zich niet echt voor een dergelijke vissoort. Een van de oorzaken dat deze vissoort het niet volhield was de ongebreidelde wiergroei in de zomer. De forellen werden destijds waarschijnlijk gekocht bij de Surrey Troutfarm. Een Engels bedrijf dat zoals de naam al doet vermoeden in de eerste plaats forellen verhandelde,

Levend antiek.

Bob Richards ving 3 oktober 1951 een rijenkarper van 31 lb 4 oz... Voor die tijd een gigant!

maar er werden ook tal van andere zoetwatervissen verhandeld. De eigenaar van deze viskwekerij, een zekere Donald Leney, had daarbij een zwakke plek voor karper. Vanaf 1925 toog hij ieder jaar naar Nederland om jonge karpers te kopen in Vaassen. Hier lag de viskwekerij van de Nederlandse Heidemaatschappij die daar ergens rond 1900 een vijvercomplex had aangelegd en was begonnen met een karperkweek. De oorspronkelijke ouderdieren waren vermoedelijk Boheemse en Galicische karpers en kwamen uit Duitsland

en Oostenrijk. Zoals gezegd bezocht Leney regelmatig deze viskwekerij in Vaassen en zocht dan de snelst gegroeide vissen van dat jaar uit en nam ze mee terug naar Engeland. In die tijd was de Surrey Trout Farm trouwens ongeveer het enige bedrijf in de UK dat karper kon leveren. Het is niet helemaal zeker, maar waarschijnlijk was het ook Donald Leney die de eigenaar van Bernithan Pool adviseerde om karper uit te zetten om de wiergroei op zijn meer tegen te gaan. Op 10 maart 1934 arriveerden 50 jonge karpertjes op het

landgoed en werden daar uitgezet. Waarschijnlijk zaten er weinig predatoren in het meer want de vissen overleefden voor het grootste deel. De twee jaar oude karpertjes hadden tijdens het uitzetten een lengte tussen de 15 en 20 cm en konden in de jaren die volgden in alle rust doorgroeien.

KARPERVISSERS

Pas enkele jaren na de Tweede Wereldoorlog in 1950 verschenen de eerste sportvissers die graag wilden vissen op Bernithan Pool. De kolonel was intussen overleden, maar zijn

HISTORIE

Links: Bob Richards ving 3 oktober 1951 een rijenkarper van 31 lb 4 oz... Voor die tijd een gigant! (foto: Richard Walker – Still Water Angling) Rechts: Nog zo'n fameuze karpervisser en al even fameuze vangst uit Redmire historie: Jack Hilton met Pinky – een originele 'Leney' rijenkarper. (foto: Kevin Clifford/Len Arbery – Redmire Pool)

vrouw woonde nog op het landgoed en gaf aan enkele mensen toestemming om er te vissen. John Munro, een lokale visser ving de allereerste Bernithan karpers, een vis van 6 lbs. Een vangst die tevens liet zien dat de karpers hier succesvol afpaaiden. Iets wat veel later een probleem zou blijken.

Al snel na die eerste vangst verschenen er andere karpervissers. De eerste die een echt grote vis ving was Bob Richards. Deze pakte op 3 oktober 1951, na de vangst van enkele kleine karpers een rijenkarper van 31 lb 4 oz. Voor die tijd een gigant! Weer later verscheen een karpervisser die heel beroemd zou worden: Dick Walker.

Ondertussen had het water een nieuwe eigenaar gekregen, alweer een kolonel. Ditmaal een zekere Maclean. Ook hij gaf net als de vorige eigenaar verschillende mensen waaronder Walker die zich verenigd hadden in de Carp Catcher Club toestemming om het meertje te bevissen. Dick Walker schreef zoals we allemaal wel weten historie met de vangst van Clarissa op 44 lb (20 kilo) Er werden zwaardere vissen in het fameuze meertje waargenomen. De schattingen liepen uiteen van 60 lb tot wel 90 of 100 lb en er werd in de jaren na de vangst van Walker driftig door allerlei bekende en minder bekende karpervissers gevist om een van de waargenomen monsters op de kant te krijgen. In juli 1954 schepte Dick Walker een bij het paaien gestrande vis van maar liefst 58 lb. De vis had een opgezwollen buik en was topzwaar van het kuit. Misschien omdat er geen hengel aan te pas kwam bestaan hier helaas geen foto's van. Er werd in 1959 nog een tweede 40 pponder geland, ditmaal door Eddie Price. Deze vis wordt in de 21 volgende jaren nog acht keer gevangen en de laatste keer in 1980 is het Chris Yates die met 'Old School' materiaal de fameuze rijenkarper genaamd The Bishop op ruim 51 lb op de kant krijgt en daarmee eindelijk het record van Walker weet te verbreken. Hierna worden er geen echt grote vissen meer gemeld van het beroemde water. De stand aan karpers dijt wel alsmaar uit. Er komt een verwilderingsproces op gang, waardoor er op een gegeven moment voornamelijk nog middelmatige schubkarpers

rondzwemmen. Ik kom hier later nog op terug. Eerst maken we een flinke sprong in de tijd.

OP DE CAMPING

In de zomer van 2016 belandde ik met mijn gezin op een camping ergens in het zuidwesten van Frankrijk. Achter ons stond een caravan en ik groette de eigenaresse en praatte even met haar. Eigenlijk dacht ik dat ze een Française was vanwege de Franse kentekens op het voertuig en

omdat ze zo goed Frans sprak, maar even later hoorde ik haar Engels praten met haar man. Toch Engelsen en ik besloot nog even een praatje met het stel te maken. Uiteindelijk bleek zij Schots en hij Engels, maar dat terzijde. We raakten in gesprek over van alles en nog wat en ik weet niet hoe we er op kwamen, maar ineens ging het over vissen. Ze vertelden mij dat ze gites verhuurden met een klein karpmeer erbij. Nou, dat was interessant, want ook wij hadden

Ik werd door Simon uitgenodigd om te komen helpen met afvissen.

Antony Hurst poserend voor de beroemde reling van de Redmire dam.

een karpmeer en er volgden lange gesprekken over het beheer van een viswater en natuurlijk over karpers. Als je over karpers praat met een Engelse karpervisser dan valt vroeg of laat de naam Redmire. Zo ook hier. Meestal blijft het dan bij enkele algemeenheden en het noemen van de historische gewichten en de schoonheid van het karperras dat er zwemt en dat nota bene oorspronkelijk uit Nederland komt. Maar Simon, de Engelse gites- en meereigenaar had nog veel meer te vertellen. Zijn beste vriend Antony Hurst, waar hij mee was opgegroeid in Engeland, was weer bevriend met Les Bamford, de huidige beheerder van Redmire. Van deze Bamford (de oudere karpervissers kennen die naam vast nog wel van de Les Bamford conversions, de omgebouwde Optonics) had hij jaren geleden eens een partijtje jonge Redmire karpertjes gekregen. En Antony was gaan doorkweken met deze visjes. Uiteindelijk wist hij alle variëteiten weer terug te kweken. Dus de schitterende rijenkarpers, door de Engelsen ziplinears genoemd, de dubbele rijenkarpers (die we tegenwoordig veel in de Valkenswaarduitzettingen tegenkomen), de 'gewone' spiegels, de leders en natuurlijk de prachtige Redmire schubkarpers. Volgens Simon waren de vissen van Antony adembenemend mooi.

Eerlijk gezegd nam ik het allemaal een beetje met een korreltje zout. Je hoort wel vaker verhalen over prachtige karpers, maar eerst zien dan geloven... Om een lang verhaal kort te maken: In december 2017 werd ik door Simon uitgenodigd om te komen helpen met het afvissen van zijn privémeer. Het water zat vol kleine karpers en witvis en o.a. op mijn aanraden wilde hij af van de kleine vis om het overgebleven bestand de kans te geven groter te groeien. Ook zijn vriend Antony was samen met een flink aantal vrijwilligers uitgenodigd om te komen helpen en Simon grapte dat ik dan mooi eens met Antony van gedachten kon wisselen over de al dan niet authentieke Redmire karpers. Begin december was het zo ver en reed ik naar het departement Deux Sèvres om te gaan helpen met afvissen. Daar aangekomen maakte ik kennis met Antony Hurst en het gesprek ging vrijwel direct over op zijn Redmire vissen. Het bleek dat hij twee zuivere bloedlijnen te pakken had gekregen. Vissen uit Redmire zelf en een stel karpers uit de privévijver van een oude man die een goede vriend van Donald Leney was geweest en ze rechtstreeks van hem had gekregen. Nog steeds was ik wat sceptisch. Dit was echt te mooi om waar te zijn. Antony moet de ongelovige blik in

mijn ogen gezien hebben, want hij repte zich naar zijn auto om wat foto's te pakken. De foto's sloegen in als een bom... Dit waren de echte Redmire vissen! Het brons, het goud en geel, de strakke rijenkarpers de juwelen van volschubs en de aparte glans over het lichaam van de vissen. Alsof ze gebeitst en afgelakt waren. Precies zoals we altijd zagen op de oude foto's van Redmire karpers uit het verre verleden. Dit was levend antiek!

Natuurlijk hebben we in Nederland de Valkenswaardvissen die momenteel weer overal uitgezet worden. Schitterende karpers, absoluut, maar nu ik de foto's van Antony zag werd mij heel duidelijk dat de Valkenswaardkarpers niet dezelfde vissen zijn als deze Leney karpers. Maar laat ik het woord geven aan Antony en hem het verhaal van deze antieke karpers zelf laten vertellen:

HET VERHAAL VAN ANTONY

"Begin jaren negentig zag ik enkele folders op de toonbank in de plaatselijke tackle shop liggen. Het foldertje maakte reclame voor de verkoop van kleine Redmire-karpers en deze vissen werden aangeboden door de Castle Carp Company. Het bedrijf bevond zich op een groot particulier landgoed niet ver van mijn huis. Ik belde ze meteen op om gratis hulp te bieden bij het leeghalen of netten van de meren, en ik was dolblij toen ik hoorde dat ik mee mocht helpen. Ik kon het goed vinden met Les Bamford en Dougal Gray die deel uitmaakten van het bedrijf. Les was daarbij voorzitter van de Carp Society en Dougal was een viscontroleur van het beroemde Savay en runde tevens een viskwekerij en handel. Les was ook nog de beheerder van Redmire en leverde karpers waar verder mee werd gekweekt door Dougal. Ik werd betrokken bij het hele proces van het (op)kweken en opslag van jonge karpers, tot het leegpompen van vijvers en meren, het afnetten en de verkoop van de vis. Het bedrijf was redelijk succesvol en de meeste vissen werden in kleine porties verkocht aan verschillende meren in het hele land. Ik herinner me dat ik op een dag in een grote tank stond, de vis sorteerde en helemaal omringd was door Redmire commons en zipli-

De foto's sloegen in als een bom!

nears. Ik voelde mij in de karperhemel en ik werd een beetje uitgelachen omdat ik iedere vis oppakte en bestudeerde terwijl ze rondom mij zwommen. Ik wist op dat moment dat ik mijn eigen Leney karpers moest hebben en met hen proberen te kweken. Ik durfde niet aan Les om vis te vragen, dat leek me op dat moment niet gepast.”

“Wel bouwde ik een grote opslagtank uit oude vloerplanken en hout uit vuilniscontainers in de kleine tuin van het huisje waarin ik toen woonde en het lukte me ook om in de tuin een vijver in te passen. Ik belde vervolgens alle viskwekerijen die ik kon vinden en vroeg of ze Galiciërs hadden. Enkelen zeiden dat ze die misschien wel wat hadden, maar dat ze jaren geleden gekruist waren met andere bloedlijnen en niemand had nog zuivere bloedlijnen. Het leek erop dat de enige 100% gegarandeerde bron van deze karper Redmire Pool was. Ik wilde meer leren over het kweken van vis en het was tijdens het praten met een andere viskweker, Reg Henley van de karperboerderij Wychwood, dat hij iets vertelde dat mijn oren deed klapperen! Deze oudere heer bleek vrienden te zijn geweest met Donald Leney en hij had nog steeds originele Leney-karpers op zijn viskwekerij in Odiham in Hampshire. Hij was geïntrigeerd door mijn interesse in de Galicische karper en stemde erin toe hem een of twee keer per week op de boerderij te komen helpen. In die tijd waren Reg

en zijn gezin gestopt met het kweken en verkopen van karper en waren ze bezig met het ontwikkelen van waterlelies. Meestal was ik er dan ook bezig met het aanleggen van vierkante vijvers voor hun waterleliekweek. Reg was een opmerkelijke man en zijn kennis over karper en de karpervisserij was ongeëvenaard. We zouden uren praten over zijn karpers en zijn vriendschap met Donald Leney. Wanneer ik de kans kreeg, maakte ik een wandeling naar de verste vijver van het huis waar hij de Leney-vis

hield. Ik hield ze zo lang als ik kon in de gaten, bestudeerde hun ongevoelbare beschubbingspatronen en probeerde de moed bijeen te rapen om Reg te vragen om me er enkele te verkopen. Het was waarschijnlijk een jaar later dat ik eindelijk mijn oprit opreed met een tank Leney-karpers. Voorzichtig werden ze door mij gelost en in de tank en vijver in de tuin gezet. De vissen waren vrij klein en ik moest nog een jaar wachten voordat de vrouwtjes geslachtsrijp werden en ik met ze kon gaan kwe-

Alsof ze gelakt zijn...

Er werd een vijver aangelegd... Leefgebied van Leney karpers.

“Het gaf mij veel voldoening toen Les Bamford en Chris Ball naar mijn vissen keken en hun duimen omhoog staken.”

Paaitouwen in de vijver.

ken. In dezelfde periode lukte het me om zes vijvers te huren op een privédomein. Dit wilde ik als een viskwekerij gaan runnen en ik droomde ervan om Leneys uiteindelijk te gaan verkopen aan grote landgoederen, grindgaten en andere speciale waterpartijen waarvan ik vond dat ze deze vissen verdienden. Ik moest leren hoe ik de vijvers in mijn eentje kon vullen en leeg hevelen, want ik had zelden hulp, maar Les was zo vriendelijk om me pompen en netten te lenen als ik ze nodig had. Het waren geweldige tijden... Ik zou vele dagen en nachten bij het water doorbrengen, de vissen voeren, lelies planten, bomen klimmen, jagen, of gewoon rondlopen met Sam mijn collie die de vissen nieuwsgierig observeerde. Na enkele pogingen lukte het mij om de karpers thuis in mijn tuin te laten afpaaien en het jongbroed werd in de vijvers op het domein uitgezet

Piepklein karpersbroed.

Pas uit het ei gekropen Leneykarpertje

om verder te groeien. Ik verkreeg in die tijd ook nog de beschikking over enkele vijvers op een golfbaan en een prachtig meer van vier hectare op een landgoed in Hampshire. Ik verkocht een aantal mooie vissen aan mensen die Leney karpers wilden, maar het probleem wat ik op dat moment had, was dat de meeste visclubs vooral geïnteresseerd waren in het kopen van de sneller groeiende Duitse Dinkelsbühl-karperstam. Tegenwoordig waardeert iedereen de zwaar beschubte Galiciërs weer en is de vraag sterk toegenomen, maar destijds lag dat toch anders. Na een aantal jaren werd duidelijk dat ik op de verkeerde tijd en op de verkeerde plaats was en ik gaf de viskwekerij op. Ik bewaarde mijn Leney kweekdieren in het irrigatiebassin van de golfbaan en liet ze daar voor enkele jaren alleen achter. Ik wist dat ze daar veilig en ongestoord zouden kunnen leven.”

DE BACKYARD LENEY CARPFARM

“De tijd ging verder en nadat ik trouwde en twee zoons kreeg verhuisden we naar een huis met een behoorlijke tuin. We waren op een gegeven moment bezig een uitbouw aan het huis te realiseren en terwijl de graafmachine de fundering sleuven groef, vroeg ik de chauffeur om een vijver te graven. Mijn vrouw ging net winkelen en tegen de tijd dat ze terug kwam was het klaar. Ze keek een beetje geschrokken naar de grootte van het gat dat zo snel in de tuin was verschenen en de enorme berg aarde die zich ophoopte aan de voorkant van het huis en waar ze overheen moest klimmen om bij de voordeur te komen! Maar ik had een plan bedacht, want toen ik de nieuwe vijver had bekleed met folie, met water had gevuld en waterplanten had aangeplant, ging ik terug naar het irrigatiebekken op de golfbaan, haalde mijn kweekvissen er uit en bracht deze naar huis. Het was geweldig om de vis veilig in de buurt te hebben. Ik kon uit het keukenraam kijken en de karper in de tuin zien rollen! Voordat ik de karpers kon laten paaien, moest ik nog een vijver en een tank toevoegen om het uitbroeden van de eieren en het opkweken van de jonge vissen mogelijk te maken. De tuin werd eigenlijk een soort van buitenlaboratorium, waarbij alles zorgvuldig

schoongemaakt en dubbel gecontroleerd werd. Zodra het in het voorjaar warm weer werd paaiden de karpers tegen zogenaamde paaitouwen die in de vijver werden gehangen. Ik verkreeg een aantal fantastische ogende jonge vissen en ik vond het geweldig

om ze aan het einde van het groeiseizoen te sorteren en de mooiste en grootste voor mezelf te houden. In een bepaald jaar gaf ik 32 van de beste vissen aan Les Bamford om in Redmire uit te zetten. Bij deze jonge vissen zaten onder meer ziplinears,

Onvervalste zip linears en Leney lederkarpertjes.

Een mooi resultaat: éénjarige vis en dezelfde karpertje op driejarige leeftijd.

volschubspiegels en lederkarpers. Ik bracht de vissen naar Redmire waar men juist bezig was om het water af te netten. Het gaf mij veel voldoening toen Les Bamford en Chris Ball naar mijn vissen keken en hun duimen omhoog staken. Een seizoen of wat later ging ik Les in de winter bezoeken en hij vertelde mij dat de vissers van Redmire dat jaar veel kleine karpers hadden gevangen en apart hadden gehouden. Hij vroeg mij een tank achterin de auto te plaatsen, zodat ik wat van deze karpers mee naar huis kon nemen... Les nam me mee naar de schuur op het landgoed waar hij de vis bewaarde en ik nam de tijd om vier van de in mijn ogen beste vissen uit te zoeken. Nu had ik dus karpertje van Redmire gemengd met mijn 'Henley' vissen en de combinatie van deze twee volledig originele Leney-bronnen produceerde in de jaren nadien goede, sterke, en snelgroeiende nakweek. Al snel ontstond er een geïsoleerd roulatiesysteem in mijn tuin.

Ik hield de kweekdieren in een vijver, eitjes liet ik uitkomen in een verwarmde bak en jonge vissen liet ik opgroeien in de andere vijver. In de afgelopen jaren heb ik ook diverse malen de mannetjes en vrouwtjesdieren geïnjecteerd met karpertjehypofysehormoon om meer hom van de mannetjes te krijgen en de vrouwelijke dieren op ieder gewenst moment paairijp te kunnen krijgen. Deze methode is erg betrouwbaar en stelt je in staat om de exacte combinatie van mannelijke en vrouwelijke dieren te kiezen. Toen ik de karpers nog op natuurlijke wijze liet afpaaien had ik meer vissen nodig, omdat je nooit echt zeker weet welke vrouwtjes het eerst paairijp zijn of welke mannetjes de eieren zouden bevruchten. Ik heb bij voorbeeld met behulp van de hormooninjecties een vrouwelijke rijenkarpertje gekruist met drie verschillende mannetjes: een zwakbeschubte spiegel, een volschub spiegel en Redmire schubkarpertje.

De nakweek uit deze kruising gaf zulke schitterend beschubte karpertjes dat het voor mij heel moeilijk was om ze van de hand te doen, omdat ik ze eigenlijk allemaal zelf wilde houden... Dit brengt ons een beetje aan het eind van mijn verhaal. Hier zit ik dan, in de unieke omstandigheid van het fokken van de mach-

Redmire Pool ongetwijfeld het meest beroemde water uit de karperhistorie.

tige Leney-karper in de achtertuin. Ik houd een gedetailleerd dagboek bij van alles wat ik ooit heb gedaan, en het wordt door mij 'The Backyard Leney Carpfarm' genoemd. Als ik er doorheen blader en de aantekeningen bestudeer, geeft het voldoening om te weten dat ik een rol heb kunnen spelen in het behoud van dit unieke, buitengewone wezen. Een karper, die naar mijn mening de beste en mooiste soort was die ooit in Engeland werd geïmporteerd."

HET HEDEN EN DE TOEKOMST

Tot zover het verhaal van Antony. Hoe is de situatie op Redmire tegenwoordig? Het water kreeg, zoals eerder gemeld, steeds vaker te maken met succesvol paaiende karpers waardoor er een verwilderingsproces op gang kwam. Iets dat je heel vaak ziet op water met weinig of geen roofvis. Er moest iets drastisch gebeuren en in de jaren '90 werd de knoop doorgehakt en werd Redmire Pool waarschijnlijk voor de eerste keer in haar historie met netten afgevisd. Wat er gevangen werd was hetgeen men eigenlijk al had voorzien. Heel veel schubkarper van een gemiddeld en klein formaat, een paar spiegels en geen enkele monstercarper. De allergrootste schubkarpers wogen nog geen 30 lb. Bij de talrijke kleine karpers zat welgeteld één spiegelkje... Nadien is het water nog tweemaal afgenet, steeds met hetzelfde resultaat qua vangsten. Het bestand bleef, ondanks het stelselmatig verwijde-

ren van kleine schubs, bestaan uit grote aantallen kleine schubkarpers en enkele wat grotere vissen. En na iedere paai kwamen er bij gebrek aan voldoende roofvis weer meer van deze verwilderde visjes bij. Ook zijn er nog min of meer per ongeluk enkele Ghostkarpers in het bestand terechtgekomen wat de zuiverheid van de populatie natuurlijk geen goed heeft gedaan. Gelukkig zijn er zoals eerder gemeld in 2011 nog een 30 tal zuivere door Antony gekweekte Leney's uitgezet, waardoor er nu weer wat meer spiegels en rijenkarpers zwemmen. Les Bamford probeert ondertussen wat geld bij elkaar te krijgen om het meer nogmaals af te vissen en dan alle kleine vis te verwijderen en alleen nog een kleine populatie van grotere vissen in het water te laten zitten om te proberen de oude situatie uit de tijd van de monstervissen terug te krijgen. Verderop in de vallei ligt 'Little Redmire' een klein water dat er wat verwaarloosd en overgroeit bij ligt. Het plan is om dit watertje weer op te knappen zodat het dienst kan gaan doen als stockpond. Antony is gevraagd om nog wat meer van zijn jonge Leney's beschikbaar te stellen. Hopelijk is men zo tegelijkertijd zo verstandig om dit maal Redmire te voorzien van voldoende roofvis. Waarschijnlijk dat in vroegere jaren een groot aantal alen of baarzen het kuit en karperbroed in bedwang hield, maar deze zijn grotendeels verdwenen waardoor het logisch lijkt om wat (snoek)baars en/of snoek

Met zeldzame mooie volschubs, spatstrake Redmire rijenkarpers en schubs met mooie typische staartlobben, mogen we stellen dat de Leney karperfamilie een goed nieuw leven is ingeblazen.

te introduceren. Maar ja, de Engelsen zijn erg conservatief en als deze soorten er nooit eerder gezwommen hebben dan zou het zo maar kunnen dat ze er tegen zijn om ze uit te gaan zetten. We wachten het af. Leuk is het misschien nog om te melden dat mij ook een partijtje zuivere Leney's is toegezegd en ik sta te popelen om ze in ontvangst te nemen en uit te zetten op mijn Franse water. Ik houd jullie op de hoogte!

**Robert Paul Naeff en
Antony Hurst**